

انتصاب مدیر کل امور فنی مستمری های سازمان تامین اجتماعی

مدیر عامل سازمان تامین اجتماعی طی حکمی سید محمدعلی جنانی را به سمت مدیر کل امور فنی مستمری های تامین اجتماعی منصوب کرد. در بخشی از حکم صادر شده توسط دکتر سید تقی نوربخش با اشاره به تعهد، تخصص و تجارب جنانی، ابزار امیدواری شده که وی با رعایت اصولی قوانین و مقررات، امانت‌داری، توجه به منافع و مصالح سازمان، استفاده از ظرفیت‌ها و سرمایه‌های انسانی متخصص و مجرب و همچنین اقدامات مبتنی بر برنامه‌ریزی و پایش عملکرد در راستای نیل به اهداف تبیین شده، به‌ویژه اصول و سیاست‌های نظام جامع تامین اجتماعی و صیانت از حقوق شرکای اجتماعی اعم از بیمه‌شدگان، بازنشستگان و کارفرمایان تلاش نماید.

اگیش

بیمه‌های اجتماعی

یکشنبه ● ۲۵ مهر ۱۳۹۵ ● شماره هفتاد و پنج

ا ت ی چ ع ح ن و

• یادداشت دو •

• مینویدیعی •

تحریریه، کارگاه و مدیرمسئول کارفرماست

وقتی تحریریه روزنامه یک کارگاه در نظر گرفته شود، خبرنگار کارگر محسوب می‌شود و قوانین کار و مسائل مرتبط با آن باید در این کارگاه اعمال شود. به نظر می‌رسد وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی به‌عنوان یک نهاد فرهنگی نمی‌تواند بر اجرای دقیق و بی‌کم و کاست قوانین مرتبط با مسائل بیمه‌ای خبرنگاران اعمال نظر کند. اما وزارت کار و سازمان تامین اجتماعی رسالت ذاتی‌شان اعمال این نظارت قانونی است. بحث بیمه به‌خصوص بیمه‌های اجتماعی یکی از بحث‌های مهم کارگری و اجتماعی است. بیمه خبرنگاران به دلایل مشخص مسئله مهمی است که نباید مغفول واقع شود اما به دلیل اینکه در جامعه ما شرايطی بوده که پایگاه اجتماعی و حرفه‌ای خبرنگاران آن گونه که باید به رسمیت شناخته نشده، مشکلاتی در این زمینه به وجود آمده است. با این حال طبق قوانین تامین اجتماعی هر کارگاه هر تعداد کارگر داشته باشد باید تحت پوشش تامین اجتماعی قرار بگیرد. در حقیقت بیمه خبرنگاران باید از طریق کارفرمایان اجرا شود و سازمان‌های بیمه‌گر مانند تامین اجتماعی با جدیت آن را ساماندهی کنند. بی‌شک وزارت ارشاد در این زمینه به‌تنهایی نمی‌تواند کار کرد موفقیت‌آمیزی داشته باشد. به طور کلی در شرایطی هستیم که باید پی‌پذیریم بیمه خبرنگاران، چه آن‌ها که تحت پوشش تامین اجتماعی هستند چه آن‌ها که خود را ملزم نمی‌دانند و بیمه ارشاد استفاده می‌کنند، دچار اختلال و مخدوش است. در همه‌جای دنیا خبرنگاری جزو مشاغل سخت محسوب می‌شود و طبق قوانین جهانی کار، مزایای خاصی برای آن در نظر گرفته شده است. چراکه جزو حرفه‌های پرخطر است و فدراسیون جهانی روزنامه‌نگاران نیز بر این اصل تأکید دارد. با این حال در ایران وضعیت به شکلی دیگری پیش رفته و بیمه خبرنگاران به جای اینکه ا تسوی کارفرمایان صورت بگیرد به امان خدا رها شده است. در حقیقت وقتی حرفه خبرنگاری را به‌عنوان حرفه‌ای کارگری شناخته‌ایم باید تمامی قوانین کار بر آن مرتب باشد. این وضعیت در همه نشریه‌ها حتی اگر یک روز منتشر شوند باید اجرا شود. باید در نظر داشت در شرایطی که تشکیل نهادهای صنفی معتبر با چالش‌هایی مواجه شده، خبرنگاران باید شخصاً حقوق خود را جبران کنند. همان‌طور که برای بیمه کردن کارگاه‌های کوچک قوانین اجباری اعمال می‌شود این روال باید در مورد نشریات نیز اعمال شود. فرقی نمی‌کند در این کارگاه سه نفر هستند یا بیشتر. باید قوانین جرائم بیمه‌ای در صورت بیمه نکردن روزنامه‌نگاران در مورد مدیران مسئول هم اعمال شود و آینده آنان به حال خود رها نشود. بنابراین وظیفه وزارت کار و سازمان تامین اجتماعی است که بر کارگاه‌های تحریریه به مطبوعات نظارت و با متخلفان طبق قانون برخورد کنند. باید در نظر داشت ورود یکطرفه وزارت ارشاد به ماجرای بیمه خبرنگاران شباهه عدم استقلال خبرنگار را در اذهان شکل می‌دهد. از سویی دیگر وقتی خبرنگاران از حداقل حقوق کارگری برخوردار نیستند، چراخودشان دست‌به‌اقدامی نمی‌زنند؟ اگر این قانون در مورد تانواها یا فعال‌های خاندانشده، اعتراض می‌کنند، چرا وقتی در مورد خبرنگاران اجرائی‌اشود اتفاقی نمی‌افتد؟ به عقیده من یک‌جایی باید این مانع رفع شود و مسئله به صورت جمعی پیگیری شود.

• جواد حیدریان •

• روزنامه‌نگار •

حدود ۱۷۸ سال از انتشار اولین نشریه عمومی و آغاز فعالیت مطبوعات در ایران می‌گذرد ولی هنوز روزنامه‌نگاران با وجود نزدیک شدن به مرز فعالیت‌های حرفه‌ای، در برخی از ابتدایی‌ترین حقوق خود از جمله بیمه، سخت و زیان‌آور بودن شغل، بازنشستگی و مسائلی از این دست با چالش‌های اساسی مواجه هستند. مشکلاتی که مسئولان امر و از جمله مسئولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی نیز به آن واقفند و بارها کوشیده‌اند با طرح‌ها و روش‌های مختلف تدبیری برای آن بیندیشند و اکنون که شنیده می‌شود در تازه‌ترین اقدام، به تاهمی با سازمان تامین اجتماعی در صدد رفع مشکلات مربوط به پوشش بیمه‌ای فعالان رسانه‌ای با مسئولیت و نقش افرینی جدی و موثر کارفرمایان و صاحبان رسانه هستند تا خبرنگاران نیز همانند سایر نیروهای کار، از پوشش کامل خدمات تامین اجتماعی برخوردار شوند.

اگر به تحریریه رسانه‌های ایران سری بزنید و از وضعیت بیمه خبرنگاران بپرسید، بی‌تردید بسیاری از روزنامه‌نگاران پاسخ مشترکی به شما خواهند داد. آن‌ها خواهند گفت که پایداری این شغل و جابه‌جایی زیاد از این رسانه به آن رسانه آن‌ها را مضطرب کرده است. اینکه از مجموع سال‌هایی که در یک رسانه کار کرده‌اند تنها چند سال سابقه بیمه دارند و اغلب بدون بیمه کار کرده‌اند و گاهی از این مسئله مطلع نبوده‌اند. اغلب توضیح خواهند داد که صاحبان رسانه‌ها به دلایل متعدد از بیمه کردن آن‌ها سر باز زده‌اند یا در صورتی که بیمه‌شده باشند، از عنوان شغلی خبرنگاری برخوردار نیستند، یعنی در نهایت نمی‌توانند از مزایای سختی این حرفه استفاده کنند. ممکن است باورش دشوار باشد اما با اینکه خبرنگاری در اغلب کشورهای دنیا جزو مشاغل سخت و زیان‌آور محسوب می‌شود، نمی‌توانید تعداد قابل توجهی از روزنامه‌نگاران و خبرنگاران ایرانی را پیدا کنید که از این قانون و این حق تعریف‌شده و مصوب استفاده کرده باشند. برای پاسخ به این ابهامات و بررسی وضعیت خبرنگاران که خود چشم‌بینا و زبان‌گویای جامعه هستند، نیاز است مروری کنیم بر وضعیت قوانین و ضرورت‌های تغییر در ماهیت و ساختار شغلی خبرنگاری.

بر اساس قانون کار، «کارهای سخت و زیان‌آور کارهایی است که در آن‌ها عوامل فیزیکی، شیمیایی، مکانیکی و بیولوژیکی محیط کار، غیراستاندارد باشد و در اثر اشتغال کارگر تنش‌به مراتب بالاتر از ظرفیت‌های طبیعی (جسمی و روانی) در وی ایجاد شود که نتیجه آن بیماری شغلی و عوارض ناشی از آن است و بتوان با به کارگیری تمهیدات فنی، مهندسی، بهداشتی و ایمنی و... صفت سخت و زیان‌آور بودن را از آن مشاغل کاست یا حذف کرد.»

به‌باور کارشناسان، خبرنگاران به دلیل قرار گرفتن در موقعیت استثنایی،

هیجانات و اضطراب‌های حاصل از شرایط تولید محتوای خبر و البته بروز مخاطرات فیزیکی برای خبرنگار در موقعیت‌های استثنایی مانند جنگ، آتش‌سوزی، تنش‌های مرتبط با آسیب‌های اجتماعی، آلودگی‌های محیط‌زیستی و... در وضعیت سخت و زیان‌آوری قرار می‌گیرند که نیازمند مراقبت و حفاظت و آینده‌نگری هستند.

طبق قانون فرد شاغل در موقعیت سخت و زیان‌آور می‌تواند در مواقع مشخصی بازنشسته شود. «مطابق با بخش اول بند «ب» تبصره ۲ قانون بازنشستگی پیش از موعد در مشاغل سخت و زیان‌آور، با داشتن حداقل ۲۰ سال متوالی و یا ۲۵ سال متناوب اشتغال در کارهای سخت و زیان‌آور، که در هر مورد حق بیمه مدت مزبور را نیز به صندوق تامین اجتماعی پرداخت کرده باشند، بدون شرط سنی می‌توانند درخواست خود را به ادارات کار و امور اجتماعی اسان‌ها جهت طرح در کمیته‌های استانی ارائه کنند.» بی‌ثباتی شغلی و ابهام در تصدی شغل خبرنگاری (یا کارمندی تحریریه) باعث شده مسیر خبرنگاران برای بهره‌گیری از این امتیازات بیمه‌ای چندان هموار نباشد.

یک کارشناس حقوقی و آشنا به مشکلات روزنامه‌نگاران معتقد است: «جز چند روزنامه قدیمی، کمتر رسانه‌ای در ایران شرایط بیمه و مسائل مرتبط با بازنشستگی را‌انطور که قانون کار تعیین کرده رعایت نمی‌کنند. یکی از مشکلات در حوزه بیمه به دلیل سخت و زیان‌آور بودن این شغل است که بخشی‌های اداری مطبوعات یا نمی‌دانند یا نمی‌خواهند به‌طور دقیق خبرنگار را مشمول بیمه خبرنگاری کنند.» هجیر تشکری معتقد است: «طرح طبقه‌بندی کار در مسائل مرتبط با روزنامه‌نگاران رعایت نمی‌شود. اغلب صاحبان رسانه اگر خبرنگاران خود را بیمه کنند آن‌ها را به‌عنوان کارمندان روزنامه بیمه می‌کنند که طبق قانون دیگر مشمول قانون خبرنگاری نیستند و مشمول بیمه‌های بازنشستگی سخت و زیان‌آور نیز نمی‌شوند. بیشتر خبرنگاران نیز از این ماجرا مطلع نیستند.»

به باور او به نظر می‌رسد به دلیل رعایت نشدن عناوین شغلی در این رشته در کنار ناپایدار بودن روزنامه‌نگاری در ایران به خاطر فرازونشیب‌های سیاسی -اجتماعی، وضعیت سخت و زیان‌آور بودن این شغل اغلب رعایت نمی‌شود. با این حال کم‌توجهی روزنامه‌نگاران به مسائل مهم بیمه‌ای در طول سال‌های گذشته در کنار ضعف یا فقدان تشکل‌های صنفی و انجمن‌های مستقل روزنامه‌نگاری کار را بیش از پیش پیچیده کرده است.

نبود انجمن صنفی مستقل یکی از مهم‌ترین علل مشکلات بیمه خبرنگاران است. خبرنگاران پیشکسوت معتقدند در گذشته وضعیت به‌مراتب بهتر از اکنون بود اما اغلب خبرنگاران جوان، که در تهیه این گزارش با آن‌ها صحبت شد، تأیید می‌کنند که آمیدی به بهبود وضعیت شغلی به‌خصوص در حوزه معیشتی و بیمه‌ای ندارند، مگر اینکه نهادهای صنفی مرتبط با این شغل شکل بگیرند و بتوانند در بهبود وضعیت به کمک روزنامه‌نگاران بشنایند.

کتیفو | ۰۷

نگاهی به مشکلات بیمه ای خبرنگاران

تحریریه‌های بیگانه با بیمه!

با اینکه این عکس تزیینی است اما متأسفانه بخش قابل توجهی از خبرنگاران تحریریه‌ها از حقوق بیمه‌ای قانونی برخوردار نیستند

با این حال در چند سال گذشته وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تلاش کرد با طرح بیمه خبرنگاران به این مسئله ورود کند. اتفاقی که در مواردی به آن انتقادهایی شد، چراکه بسیاری بر این باورند که این طرح استقلال خبرنگار را مخدوش و رسالت‌نهادهای دیگر را نیز مختل می‌کند. با این حال پیش‌تر روابط عمومی معاونت مطبوعاتی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در اطلاعیهای درباره مورد حمایت قرار دادن خبرنگاران در دولت نهم و دهم اعلام کرد: «فعالان حرفه‌ای و استادان ارتباطات بر این نکته تأکید دارند که بیمه مستقیم خبرنگاران توسط دولت اشکالات زیادی دارد؛ که اول با استقلال حرفه‌ای روزنامه‌نگاران مغایر است و سبب می‌شود آزادی آنان در نقد دولت تحت‌الشعاع نیازشان قرار بگیرد که از دولت انتظار می‌رود به این مهم توجه کند. دوم، مانع تثبیت حرفه‌ای روزنامه‌نگاران و شکل‌گیری موسسات مطبوعاتی است زیرا حضور پایدار روزنامه‌نگاران در تحریریه‌ها شکل دهنده هویت هر رسانه است. سوم، با قانون مغایرت آشکار دارد زیرا ماده ۴۶ قانون مطبوعات بر این رسد بی‌رسدی رسانه‌ها در این خصوص تأکید دارد.»

با این حال به نظر می‌رسد بی‌توجهی به طرح «رتبه‌بندی مشاغل» در ارتباط با خبرنگاران یکی از مهم‌ترین دلایل نابسامانی در وضعیت خبرنگاران است چرا که طبق چهارچوب مصوب قانون کار و بر مبنای آن، فرد شاغل طبق توافق حقوق دریافت می‌کند و مشمول بیمه می‌شود.

به گفته بیژن رضانی، کارشناس حوزه‌های کار و تامین اجتماعی، یکی دیگر از مشکلات مطبوعات، خبرنگاران غیر ثابت است که در تحریریه به‌راحتی می‌توانند بدون هیچ مانع حرفه‌ای وارد چرخه فعالیت مطبوعاتی شوند. از سویی دیگر برخی از نیروهای تحریریه تنها به درآمدهای حداقلی و امرامعاش اکتفا می‌کنند و ثبات و استمرار شغلی را بر چانه‌زنی درباره پوشش بیمه‌ای ترجیح می‌دهند و بعد از مدتی نیز جذب نهادهای دیگر می‌شوند. بیژن رضانی معتقد است: «در سال‌های اخیر مسئله آموزش و تربیت نیروی انسانی در مطبوعات چندان جدی گرفته نشده است.

آموزش مستمر و مداوم جامعه روزنامه‌نگاری باید جدی گرفته شود. با وجود مراکز که به همت وزارت ارشاد شکل گرفته‌ای نقص چنان گسترده است که نمی‌توان به‌سادگی از کنار آن گذشت و باید برای مدیریت بهتر و کمک به بهبود شاخص‌های حرفه‌ای خبرنگاری به این مسائل به صورت پایه‌ای توجه کرد.»

• یادداشت دو •

• سیروس ظهیرمالکی •

معضل دیرینه و حل‌نشده بیمه خبرنگاری

روزنامه‌نگاران ایرانی نه‌تنها همواره با چالش‌های گوناگون فعالیت و تنگنای‌های کاری روبه‌رو بوده‌اند، بلکه امنیت شغلی و حداقل تامین گذران زندگی نیز همیشه دغدغه آن‌ها بوده و همواره خود را در معرض تهدید از دست دادن شغل و افتادن به مهلکه بیکاری و در نتیجه، مصائب مالی و اقتصادی احساس کرده‌اند. در این زمینه، چتر حمایتی بیمه بالای سر آن‌ها نیز متأسفانه از طریق جامعه مطبوعاتی پوشش گسترده‌ای نداشته است. هر چند بر اساس قانون کار و تامین اجتماعی جاری کشور، تمامی کارگاه‌ها و واحدهای کاری موظف و مکلف به پوشش بیمه‌ای همه کارکنان و افراد شاغل خود هستند، اما در بسیاری از موسسات مطبوعاتی کشور، به توصیه رسمی نبودن همکاری بسیاری از روزنامه‌نگاران یا همکاری حق‌التحریر و آنان و یا پنهان‌ها و دلایل گوناگون دیگر، این قانون جاری و حاکم نیست و کمتر روزنامه‌نگاری مشمول بیمه اجباری می‌شود. به این ترتیب، بسیاری از کارفرمایان مطبوعاتی، خود را حتی ملزم به تامین حداقل نیازهای مادی خبرنگاران نمی‌دانند و در هر شرایطی خود را مجاز به ادامه و یا قطع همکاری با آنان می‌شمارند. البته، این پدیده ناعادلانه در کشورمان پیشینه‌ای طولانی دارد و تنها به وضعیت امروز معطوف نیست؛ با توجه به تجارب فعالیت و حضور در بزرگ‌ترین موسسه مطبوعاتی کشور در سال‌های پیش از انقلاب، به یاد دارم که همراه با بسیاری از همکارانم، بدون برخورداری از امکانات بیمه، شب و روز پیگیر فعالیت‌های سخت و سنگین خود بودیم و از هیچ بیمه حمایتی برخوردار نمی‌شدیم. متأسفانه در این زمینه، در خواست‌های مکرر نیز نتوانست تا پیروزی انقلاب، ما را زیر چتر حمایتی بیمه قرار دهد.

این پدیده ناخوشایند، هر چند در اوضاع آن روزگار، برای مدتی ترمیم شد، اما بار دیگر در سالیان بعد چهره نمود و شان و منزلت انسانی و یکی از حقوق اساسی روزنامه‌نگاران کشور را نادیده انگاشت. مزید بر این پدیده ناخوشایند، توقف اجباری هرازگاهی تعدادی از نشریات، به‌ویژه در چند سال گذشته، بسیاری از روزنامه‌نگاران کشور را با توجه به بیرون ماندنشان از چتر حمایتی بیمه، چنان در تنگنای مالی و معیشتی قرار داد و سرنوشت محتومی را برایشان رقم زد که یا وادار به ترک حرفه روزنامه‌نگاری شدند و یا بعضا به رسانه‌های فاقد ثبات کافی در اینجا و آنجا پناه بردند.

در دوره دولت هشتم و فعالیت رسمی انجمن صنفی روزنامه‌نگاران ایران، کمیته و کارگروهی برای پوشش بیمه‌ای روزنامه‌نگاران و کارکنان مطبوعات کشور از سوی این انجمن راه‌اندازی شد که با اقدامات و پیگیری‌های آن، تعداد قابل توجهی از روزنامه‌نگاران موسسه‌های مطبوعاتی آن سال‌ها تحت پوشش بیمه خبرنگاری قرار گرفتند، اما پیگیری این اقدامات، با اعلام تعلیق فعالیت انجمن صنفی روزنامه‌نگاران در دوره دولت دهم متوقف شد.

اکنون با وجود گذشت چندین سال از آن زمان و نبود نهادهای صنفی رسمی و معتبر و فراگیر برای احقاق حقوق اولیه اجتماعی روزنامه‌نگاران، حکایت بیمه و امنیت شغلی آنان همچنان به قوت خود باقی است و هر چند هرازگاهی زمزمه‌های دلخوش‌کنکی به‌مثابه نسیمی گهرا از سویی مسئولان ذی‌ربط بر جامعه مطبوعاتی کشور می‌وزد، اما هنوز که هنوز است این زم‌مه‌ها جامه عمل نپوشیده و یکی از حقوق اولیه اجتماعی روزنامه‌نگاران کشور تحقق نیافته است. ازجمله زم‌مه‌ها در این زمینه، ایجاد ساینی از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی برای ثبت‌نام خبرنگاران و تشکیل پرونده بیمه برای آنان است، اما بر خوردها و تنگنای عملکردهای بخشی- مدیریتی از مهم‌ترین مشکلاتی است که در این زمینه همچنان تحقق بیمه خبرنگاری را در هزارتوی نظام دیوانی و اداری گرفتار کرده و گره آن را با اماواگرهای فراوان کور کرده است. با وجود این، امید است هرچه زودتر این گره‌ها از سوی مسئولان ذی‌ربط شکوده شود تا حداقل امنیت شغلی و پشتوانه آتیه‌ای به کاشانه روزنامه‌نگاران زحمتکش و پرتلاش کشورمان ارمغان داده شود. به امید آن روز.

روزنامه‌نگار پیشکسوت

پایان می‌دهد.» تقی‌پور تأکید کرد: «نخستین جشنواره تامین اجتماعی و رسانه ادعا ندارد که توانسته همه آثار منتشر شده در حوزه رفاه و تامین اجتماعی را بررسی و داوری کند و برگزاری این جشنواره صرفاً شعری است برای راهی که به پررنگ‌تر شدن نقش رفاه و تامین اجتماعی در اخبار و رسانه‌های کشور می‌انجامد و امیدواریم دور‌های بعدی جشنواره با غنای بیشتری بر گزار شود.» وی در پایان از امضای تفاهم‌نامه‌ای میان سازمان تامین اجتماعی و وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی خبر داد و گفت: «هدف از این تفاهم‌نامه که هم‌زمان با برگزاری اختتامیه «جشنواره تامین اجتماعی و رسانه» به امضا می‌رسد، کاهش مسائل و مشکلات بیمه‌ای خبرنگاران و صاحبان رسانه است که در گام اول، به تشکیل دبیرخانه مشترک میان سازمان و معاونت مطبوعاتی وزارت ارشاد برای بررسی و تبیین این مسائل و مشکلات خواهد انجامید.»

و پیشکسوتان حوزه ارتباطات و روزنامه‌نگاری داوری شدند و در نهایت ۴۴ اثر در رشته‌های مختلف به‌عنوان آثار برتر و نیز آثار شایسته تقدیر شناخته شدند.» تقی‌پور ادامه داد: «سازمان تامین اجتماعی بیش از ۴۱ میلیون نفر از جمعیت کشور را زیر پوشش خود دارد و ارتباط با جامعه هدف و مخاطبان و شرکای اجتماعی سازمان تامین اجتماعی، برای این سازمان حائز اهمیت است.» وی افزود: «ارتباط موثر با جامعه هدف، نیازمند رسانه‌های حرفه‌ای و تأثیرگذار است و بر همین اساس، مدیریت ارشد سازمان همواره نگاه مثبتی به رسانه‌های مختلف کشور دارد.» مدیر کل روابط عمومی سازمان تامین اجتماعی گفت: «با همین نگاه و به منظور قدردانی از آگاهی‌بخشی رسانه‌ها نسبت به اخبار و وظایف و کارکردهای سازمان تامین اجتماعی، نخستین جشنواره تامین اجتماعی و رسانه با اعلام آثار منتخب به کار خود

مدیر کل روابط عمومی سازمان تامین اجتماعی از برگزاری مراسم اختتامیه «جشنواره تامین اجتماعی و رسانه» در روز دوشنبه ۲۶ مهر ماه خبر داد. به گزارش آتیه‌نو، امیرعباس تقی‌پور با اعلام این خبر گفت: «نخستین فراخوان «جشنواره تامین اجتماعی و رسانه» در ابتدای سال ۱۳۹۴ اعلام شد و پس از اتمام مهلت ارسال آثار، در نهایت حدود ۱۲۰۰ اثر به دبیرخانه جشنواره رسید.» وی افزود: «از مجموع آثار واصله، ۹۰۰ اثر با شرایط و ضوابط جشنواره همخوانی داشتند که به مرحله داوری رسیدند.» رئیس شورای سیدست‌گذاری نخستین جشنواره تامین اجتماعی و رسانه ادامه داد: «آثار ارسال شده به دبیرخانه جشنواره در ۷ محور اصلی مصاحبه و گفت‌وگو، یادداشت، مقاله، گزارش، طنز، مکتوب، طرح و کاریکاتور، عکس و... در دو بخش مطبوعات و خبرگزاری‌ها و رادیو و تلویزیون، توسط جمعی از اساتید